

spørge ham om, om han har forsømt i Tide at underrette sine Kolleger om, at Gesandterne ikke havde slaaet Alarm . . .

Formanden: Maa jeg gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem, som Ordføreren nu henvendte sig til, har meldt Forfald i Dag. Jeg erindrer ikke, om det er paa Grund af Sygdom eller af andre Grunde.

Ordføreren (Osc. Hansen): Vi staa altsaa saaledes, at ingen af de Ministre, der vare agerende ved denne Lejlighed, ere til Stede; Diskussionen er derfor nærmest af akademisk Natur, men dog en Nødvendighed, thi det kunde jo være, at en stærk Fremdragen af det utilbørlige i at benytte en saadan Fremgangsmaade som denne kunde bevirke, at andre Ministre, eventuelt de nuværende Ministre, vilde tage i Betænkning at gaa frem paa lignende Maade.

Jeg skal saa kun omtale et eneste Punkt til. Det er Landstingets ganske besynderlige Stilling. Ministeriet kom paa Tillægsbevillingen med Forslag om, om man vilde bevilge de 520,000 Kr. provisorisk forbrugte Penge, og dertil svarede Folketinget nej og udstemte dem. Saa gik Tillægsbevillingen til Landstinget, og saa skulde man tro, at Ministeriet da atter havde stillet Forslag om dette Beløb. Ikke paa nogen Maade, og det er det besynderligste i alle Besynderlighederne ved denne Sag, at Landstinget slet ikke har faaet Lejlighed til at stemme om dette Beløb. Vi vide i dette Øjeblik aldeles ikke, om Landstinget vilde have godkendt Udgiften eller ikke. Man tager saaledes Beløbet paa forventet Tillægsbevilling, men gør intet for at faa Forventningen til at gaa i Opfyldelse. Men naar man afholder Beløbet paa forventet Tillægsbevilling, er man dog forpligtet til at gøre, hvad man kan, for at faa denne Forventning til at gaa i Opfyldelse. Men det undlod Minister Hørring. Han sagde i Landstinget: Jeg ønsker ikke, at de nugældende Rigsretsdommeres Habilitet skal afficeret, og derfor bringer jeg ikke Sagen frem her i Tinget. Det er en god Statsret; jeg maa sige: Det er den værste Mundfuld Folketingsparlamentarisme, jeg har hørt i mit Liv. Hvis der altsaa er Strid mellem Folketinget og Landstinget, saa kan denne medføre Nedsættelsen af en Rigsret, og Følgen deraf er, at Landstinget slet ikke skal stemme over disse Punkter. Det er den Maade, hvorpaa Hr. Hørring tog denne Sag. Nu ja, jeg fra min Side kan ikke have saa forfærdelig

meget imod denne Betragtning; men et ejendommeligt Stykke Statsret maa jeg dog tillade mig at kalde det. Jeg skal naturligvis indstille til Tinget, at vi underkende en saadan Fremgangsmaade og nægte at give Decharge for dette Punkts Vedkommende.

Foruden Statsrevisionens Betænkning foreligger der her ogsaa Spørgsmaal om Decharge for Statsregnskabet. Og jeg skal da tillade mig til Slut fra selve Statsregnskabet at fremdrage et Punkt, der ikke er medtaget i selve Statsrevisionen (se Forhandlingerne om Tillægsbevillingsloven 1899—1900). Det berører den højtærede Marineminister og karakteriserer Arten af den Administration, som man er tilbøjelig til i den senere Tid at komme ind paa. Den højtærede Marineminister har søgt et Beløb til Ombygning af „Odin“s Kase-matter, og efter Beregningen angav han Beløbet til 42,000 Kr. Dette blev bevilget; men Ministeren brugte 129,000 Kr. Altsaa, støttet paa de solide Beregninger, som man maa anse Marineministeriets Teknikere i Stand til at give, ønsker Marineministeren af Tinget disse 42,000 Kr. Han faar dem og bruger 129,271 Kr. Jeg peger blot paa dette Punkt i Statsregnskabet. Her synes kun at foreligge een Mulighed og det er den, at Marineministeriets Embedsmænd havde en saa gennemført Mangel paa Respekt for den daværende Marineminister, at man virkelig kunde byde ham det, at komme med Overslag og Beregninger til et Beløb af 40,000 Kr. og faa ham til at indstille disse til Rigsdagen, og saa udføre Arbejdet til over 129,000 Kr.

Formanden: Jeg har nu faaet det Brev, hvori det ærede Medlem for Københavns 8de Kreds (N. Ravn) meddeler, at han ikke kan komme til Stede i Dag, og det fremgaar deraf, at det er „paa Grund af stærk Forkølelse“, at han ikke „vil kunne møde i Folketinget i de første Par Dage“.

J. Hage: Da det ærede Medlem, der danner Mindretallet her (Scavenius), ikke er til Stede, finder jeg mig foranlediget til at anbefale mine Meningsfæller at slutte sig til dette Mindretal. At komme vidtløftigt ind paa hele denne Sag, forekommer det mig ikke, der er Anledning til. Mig bekendt har den ærede Ordfører ikke fremsat noget, som ikke tidligere har været fremført, omend han har samlet det hele til en — efter hans Opfattelse — knusende Anklage mod den tidligere Re-